

17 Ιουνίου 2016

Ο Αναρχικός και ο «Αναρχικός» (Πραγματικό περιστατικό)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Πανικόβλητος ο Γρηγόρης ανοιγοκλείνει αλλοπρόσαλλα τις ντουλάπες ψάχνοντας

ρούχα, παπούτσια, κάλτσες, τα πάντα. Το μυαλό του δεν λειτουργεί. Κινήσεις βιαστικές.

Λόγια ασυνάρτητα. Σκέψεις μπερδεμένες. Σαν κεραυνός εν αιθρία έπεσε η είδηση που έφερε το τηλεφώνημα στην αγνή νεανική καρδιά του. Κάνει να φύγει. Μα η μητέρα τον στάματα: Που πας; Τι έγινε;

Ο Σωτήρης, ο συμμαθητής μου, χτύπησε σοβαρά σε αυτοκινητιστικό. Φεύγω, πάω νοσοκομείο.

- Θεέ μου, αναφώνησε η μητέρα και η καρδιά της σκίστηκε με μιας.

Ο Γρηγόρης ήταν συμμαθητής με το Σωτήρη από το δημοτικό μέχρι και το λύκειο. Πάνε όμως 2 χρόνια που οι δρόμοι τους χώρισαν, καθώς ακολούθησαν διαφορετικές πορείες. Ο Γρηγόρης επέλεξε το δρόμο της γνώσης και της επιστήμης, ενώ η ανάγκη έριξε από μικρό το Σωτήρη στη βιοπάλη. Ποτέ τους δεν υπήρξαν «κολλητοί».

Απλοί φίλοι. Οι αντιπαραθέσεις τους σε ιδεολογικά, κοινωνικά και πολιτισμικά θέματα ήταν αξιοσημείωτες. Δύο νέοι, μαχητές της ζωής, από διαφορετικό μετερίζι ο καθένας. Δύο άνθρωποι ιδεολόγοι, ασύμβατοι, αντικαθεστωτικοί, μα εκ διαμέτρου αντίθετοι. Τώρα όμως πρέπει να γίνουν ένα, σκέφτεται ο Γρηγόρης. Ο φίλος του κινδυνεύει, δεν χωρούν εγωισμοί και μικρότητες.

Φτάνει αποκαμωμένος στο νοσοκομείο. Ρωτώντας μαθαίνει το δωμάτιο που χαροπαλεύει ο φίλος του. Με τρεις δρασκελιές καταπίνει ολόκληρη τη σκάλα. Τώρα βρίσκεται έξω από την πόρτα. Η καρδιά του χτυπά δυνατά... Κρύος ιδρώτας τον περιλούζει. Το τρεμάμενο χέρι του χαϊδεύει το χερούλι. Κάνει να ανοίξει... φοβάται. Παίρνει μία ανάσα. «Βοήθα, Παναγιά μου» αναφωνεί. Ανοίγει. Τα βλέμματά τους συναντώνται. Η έκπληξη και των δύο μεγάλη.

Ο Γρηγόρης αντικρίζει τον Σωτήρη με πολλαπλά τραύματα και με το αίσθημα του πόνου ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του. Από την άλλη ο Σωτήρης δείχνει να τα έχει χαμένα. Άλλους περίμενε να τρέξουν αυτή τη δύσκολη στιγμή δίπλα του. Είχε πιο κοντινούς ανθρώπους από έναν φίλο αντιφρονούντα. Παρόλα αυτά με δυσκολία μπορεί να κρύψει τη συγκίνησή του. Μετά την αρχική έκπληξη ο Σωτήρης διηγείται όπως μπορεί το ατύχημα στο Γρηγόρη, ο οποίος παρακολουθεί αποσβολωμένος. Δεν μπορεί να αρθρώσει κουβέντα. Μόνο δυο λέξεις βγαίνουν από το στόμα του Γρηγόρη: «Θεέ μου».

Ο Σωτήρης το ακούει. Δεν αντιδρά. Η πίστη και η ύπαρξη Θεού συμπεριλαμβάνονταν στην ημερήσια διάταξη των αντιπαραθέσεών τους. Ο Σωτήρης αμφισβητούσε την ύπαρξη Θεού. Πίστευε στην ανθρώπινη δύναμη και

μόνο. Τώρα όμως σιωπά. Ίσως γιατί δε μπορεί λόγω της κατάστασής του. Ίσως γιατί άρχισε να αναθεωρεί αυτές τις παλιές απόψεις του. Πάντως σιωπά.

Αργότερα συνομιλώντας με τους γιατρούς ο Γρηγόρης έμαθε ότι η κατάσταση συνεχίζει να είναι σοβαρή και τα επόμενα εικοσιτετράωρα κρίσιμα για το Σωτήρη. Ξαναμπήκε στο δωμάτιο και τον αποχαιρέτησε, αφήνοντάς του την προσδοκία ότι σύντομα θα ξανάρθει.

Έχουν περάσει δυο μέρες από το φρικιαστικό ατύχημα και την άμεση επίσκεψη του Γρηγόρη. Ο τελευταίος βρίσκεται στο σπίτι κι ετοιμάζεται να φύγει για το νοσοκομείο. Αυτές τις δύο μέρες δεν έμαθε τίποτα για την κατάσταση του Σωτήρη. Φτάνει στο νοσοκομείο. Αυτή τη φορά ξέρει τι τον περιμένει. Παρότι δεν τον ευχαριστεί ότι προσέρχεται για δεύτερη φορά στο νοσοκομείο με άδεια χέρια, αντιλαμβάνεται ότι το πιο σημαντικό αυτή τη στιγμή είναι η παρουσία του εκεί.

Πριν μπει στο δωμάτιο συναντά ένα γιατρό, ο οποίος τον αναγνώρισε και του είπε ότι ο Σωτήρης διέφυγε μάλλον τον κίνδυνο, αλλά η κατάστασή του παραμένει δύσκολη. Πήρε θάρρος και μπήκε ευδιάθετος στο δωμάτιο. Αυτή τη φορά ο Σωτήρης δεν είναι μόνος του. Μαζί του είναι τρεις φίλοι του, οι «κολλητοί» του από το σχολείο. Ο Γρηγόρης χάρηκε που τους είδε.

«Ο Σωτήρης δεν είναι μόνος του» σκέφτηκε. Οι 5 πρώην συμμαθητές τώρα συνομιλούν, ξεσκαλίζοντας αναμνήσεις του παρελθόντος. Ο Σωτήρης δείχνει να αισθάνεται κάπως καλύτερα. Όμως κάτι δείχνει να ξενίζει τον Γρηγόρη στη συμπεριφορά των 3 φίλων. Η «συμπαράσταση» που παρέχουν στο Σωτήρη μάλλον δε συνάδει με την ιδιότητά τους και την περίσταση. Μοιράζονται με το Σωτήρη τα γεύματα του νοσοκομείου, προσπερνούν τις παραινέσεις του για περισσότερη ησυχία, φλυαρούν. Ο Γρηγόρης συγκρατήθηκε και δεν εξωτερίκευσε την αλγεινή εντύπωση που του δημιουργήθηκε από την κατάσταση που αντίκρισε. Οι λογισμοί τώρα τον βομβαρδίζουν, όμως δεν θέλει να πληγώσει τα τρία παλικάρια.

Ξαφνικά μπαίνει ο θεράπων ιατρός. Οι σημερινές εξετάσεις έκρυβαν μία δυσάρεστη έκπληξη στο ιατρικό προσωπικό. Κάτι ψιθυρίζεται για νέα εγχείρηση. Εν τέλει το ανακοινώνουν στο Σωτήρη και στους τέσσερις συμμαθητές του. «Τέσσερις φιάλες αίμα το γρηγορότερο» φωνάζει ο χειρουργός. Και συνεχίζει «τέσσερις είστε οι φίλοι του Σωτήρη, μία φιάλη ο καθένας».

Οι κατά τα άλλα «κολλητοί» τρομάζουν. Οι σκέψεις τους κατακλύζουν. «Ρε σεις, πονάει αυτό;» ρωτάει προβληματισμένος ο πρώτος. «Άσε, ας το αφήσω για άλλη μέρα», αποφαινεται ο δεύτερος. «Αν χρειαστεί δεν γίνεται να το κάνω αύριο;». Δεν αντέχουν. Λυγίζουν. «Φίλε, θα τα πούμε. Κουράγιο». Οδηγούνται προς την έξοδο.

Είναι διστακτικοί. Οι τύψεις τούς κάνουν να τραυλίζουν.

Τώρα ο Γρηγόρης μένει μόνος με το Σωτήρη. Τρεις φίλοι του Γρηγόρη δίνουν τη λύση και οι απαιτούμενες φιάλες αίματος μαζεύονται. Έχει βραδιάσει πια. Η εγχείρηση προγραμματίστηκε για αύριο το πρωί. Υπό το ημίφως του ολόγιουμου φεγγαριού ο Γρηγόρης εμψυχώνει το Σωτήρη. «Καλή επιτυχία, φίλε. Όλα θα πάνε καλά». Ο Σωτήρης είναι έκπληκτος για άλλη μια φορά. Μπορεί να μην πίστεψε ολότελα στο Θεό, αλλά αντιλήφθηκε ότι κάποια πράγματα ξεφεύγουν από τις ανθρώπινες δυνατότητες. Η αποψινή βραδιά τον αποχαιρετά, αφήνοντάς του τον προβληματισμό: πως τελικά υφαίνεται η πραγματική φιλία;

Ο Γρηγόρης ετοιμάζεται να φύγει και ο Σωτήρης τον σταματά.

- Στις μεταξύ μας συζητήσεις, τις αναρχικές απόψεις τις υποστήριζα πάντα εγώ. Σήμερα κατάλαβα ότι εσύ είσαι ο ανυπότακτος, εσύ είσαι ο αναρχικός. Εσύ φεύγεις από τα καθιερωμένα. Γεια σου, σύντροφε. Ευχαριστώ για όλα.

Γρηγορών, Φοιτητής ιατρικής
Περιοδικό «Η Δράσις μας»
τεύχος 512 - Οκτώβριος 2013

Πηγή: vimaorthodoxias.gr